

Donderdag 19 mei 2022

Op deze prachtige zomeravond blijken meerdere Encorianen al op vakantie te zijn. De aanwezige zangers zijn druk met elkaar in gesprek en dan lijkt het ook nog beter om de zangers wat meer aan te laten sluiten. Er is sprake van enige aarzeling bij de sopranen en alten. Alles bij elkaar betekent het een verlate start. Het welkomstwoord van onze dirigent is er niet minder om.

Waar we in het verleden wel eens met soepele bewegingen de nek- en halsspieren losmaakten, beperken we ons vanavond alleen tot het strottenhoofd. Door op verschillende manieren te “hummen”, van laag naar hoog en omgekeerd, warmen we onze stembanden op.

Dan klinkt een intro van een lied, dat een enkeling herkent als *Sonntagsmorgen* van Felix Mendelssohn. We pakken de bladmuziek erbij, halen diep adem en zingen dit lied als nooit te voren. Zo zuiver heeft onze dirigent het niet eerder gehoord! De ademsteun van Bram in de afgelopen weken mist zijn doel niet, zullen we maar zeggen.

Vervolgens zingen we nog een lied uit de “oude doos”: *The Pasture*. Waar we heel stoer “a capella” beginnen, helpt de pianobegeleiding meer om dit lied tot leven te wekken.

We repeteren eerst delen in stemgroepen en daarna samen, waarbij de focus vooral op de inzet van “I shan’t be gone long...” ligt, om uiteindelijk stand met pianobegeleiding het hele lied te zingen.

Bram lijkt wat ongeduldig en is benieuwd hoe het nu met *Da Pacem Domine* staat. Met aandacht voor de crescendo’s en om te testen of ieder zijn zangpartij echt beheerst, gaan de zangers verspreid in de ruimte staan. En hoor hoe dat klinkt! Dan volgt de ultieme test: zingen zonder de aanwijzingen en gebaren van een dirigent. Dit is natuurlijk een eufemisme voor een Bram, die achter het orgel kruipt. Dat plezier gunnen we onze dirigent wel en we doen daarom ook extra ons best.

Nu we toch op de klassieke toer zijn, kan *Non Nobis Domine* ook wel even. We zingen dit lied een keer door. Eerst wordt de herenpartij nog even opgepoetst; daarna is het de beurt aan de sopranen en tenslotte klaren we met zijn allen de klus. “Encore beweegt” en verspreidt zich over de ruimte. Alle stemmen staan nu door elkaar. Zo leer je elkaar meteen beter kennen. En u voelde hem al aankomen: tenslotte een vrolijke Bram die de toetsen van het machtige instrument beroerd. Zo wordt het tijd voor een kopje koffie.

Na de pauze verrast onze dirigent ons met een lied van Wolfgang Amadeus Mozart: *Piu non si trovano*. Een lied dat in een ver verleden tot het standaard repertoire van Encore behoorde. We oefenen in het juiste ritme gezamenlijk de uitspraak van de Italiaanse tekst. Als we deze hobbel hebben genomen, storten we ons op de noten. De meeste zijn trouwens voor de bassen. We krijgen het voor elkaar om de eerste halve bladzijde “a capella” te zingen.

In het laatste onderdeel van de repetitie zingen we altijd de hoogtepunten uit ons repertoire. Gek genoeg klinkt *What a wonderful World* erg onzeker. Nog even wat oefenen en dan klinkt het al beter. Als uitsmijter stelt Bram *Flying Free* voor. Daar zijn we het mee eens. Maar echt “Free” zingen we het nog niet. Het is slechts een kwestie van tijd. Volgende week zijn er even niet, maar over twee weken schallen we weer in de Petrakerk.